

saadanne Overenskomster, og det ikke skulde lykkes, kunde Ministeriet selvfølgelig give sin Repræsentant ved Banen, hvis Staten har en saadan, Paalæg om at medvirke til, at der træffes Overenskomst om Forhandlingsregler for hvert enkelt Tilfælde. Der kan selvfølgelig ikke være Tale om at sammenstille Privatbanernes Funktionærer med Statsbanernes, der principielt forhandle med Statens Organer. Det kan der ikke være Tale om. Det, der er Tale om, er altsaa: en privat Forretnings, et Aktieselskabs Funktionærer, der maa forhandle med vedkommende Banes Ledelse, og det er noget helt andet.

Det er dette, der efter min Formening gør det overordentligt vanskeligt at gribe ind fra Lovgivningsmagts Side uden at komme til at krænke det almindelige Selvstyre. Rent legalt set har Ministeriet heller ikke noget som helst at gøre hverken med Bestyrelsernes eller Funktionærernes Organisationer. Det har kun at forhandle med den enkelte Banes Bestyrelse og approbere f. Eks. Lønningsreglementer o. l., som det ærede Medlem fra Silkeborg (Stensballe) ogsaa berørte. Men hvis Ministeriet i Kraft af sin Approbationsmyndighed vilde paabyde en Forhandlingsret, vilde det maaske ikke faa de heldigste Følger, heller ikke for Banernes Personale. Skal man ind paa denne Vej, vil det allerbedst kunne naas ved at benytte den frie Forhandling mellem den enkelte Banes Bestyrelse og dens Funktionærer. Der vil ikke være noget i Vejen for, at Ministeriets Repræsentant maatte kunne medvirke til, at Enighed kom til Stede i saadanne Tilfælde, hvor den ellers var vanskelig at tilvejebringe, men kun ved Forhandling med vedkommende Banes Bestyrelse.

Dernæst er der Spørgsmaalet om Retsforholdet, og her har der ganske særligt været Tale om Ansættelse af en Auditor, altsaa i Lighed med, hvad Tilfældet er for Statsbanernes Vedkommende. Der har været Spørgsmaal om, hvorvidt Privatbanerne ikke kunde benytte Statsbanernes Auditor. Ganske vist har en Privatbane ved en enkelt Lejlighed anvendt Statsbanernes Auditor, men Forholdet er i Virkeligheden det, at Auditøren ikke kan overkomme mere end det Hverv, han har ved Statsbanerne. Sidste Aar havde han til Undersøgelse ikke mindre end 100 Tilfælde. Det vil sige, at han kun havde 3 Dage til Undersøgelse af enhver Sag. Enhver vil forstaa, at det kun lader sig gøre med den særlige Arbejdsmetode, som Auditøren har. Skulde han tilkalde til

Afhøring alle de Personer, der her er Tale om, fastsætte Frister o. s. v., vilde det være umuligt. Det lader sig kun gøre derved, at han selv rejser hen til det Sted, hvor den sigtede skal afhøres, og afhører paa Stedet de Personer, han skal have fat paa for at faa Sagen fuldt belyst. Kun derved kan han naa saa meget som i det sidste Aar, at foretage Undersøgelse i 100 Tilfælde. Men dermed er hans Ydeevne ogsaa spændt til det yderste. Der kan altsaa ikke være Tale om, at Privatbanerne kunne faa nogen nævneværdig Hjælp af Statsbanernes Auditor. Men det forekommer mig ogsaa meget uheldigt at blande Statens og de privates Forhold, som efter den Fremstilling, der her er given, i mine Øjne i mange Tilfælde ere saa forskellige, sammen ogsaa ved Anvendelse af een Auditor eller af een Undersøgelsesdomstol. Det forekommer mig nemlig, at som Forholdet hidtil har udviklet sig, efter at Privatbanernes og deres Funktionærers Antal er blevet saa stort, som Tilfældet nu er, er den Tid inde, da det kunde være paa sin Plads, at Privatbanerne engagerede sig med en egen Auditor. Det vilde jeg anse for det allermest fornuftige og formaalstjenlige. Dertil kommer, at naar der efter Jernbaneloven af 1908 nu skal bygges 51 nye Jernbaner — det er vistnok Tallet; om de blive byggede alle, ved man jo ikke, men de fleste blive det vel nok — vil Antallet af Funktionærer ved Privatbanerne stige voldsomt. Det vil sikkert forøge Trangen til, at Privatbanerne have deres egen Auditor, og dette vilde jeg anse for den mest naturlige Ordning med Hensyn til Retsspørgsmaalet.

Ærede Medlemmer ville efter det, jeg her har tilladt mig at udvikle, forstaa, at med Hensyn til selve Spørgsmaalet om Nedsættelse af en Kommission til at tage disse Forhold under Overvejelse, er min Opfattelse den, at hvis denne Kommissions Arbejde skulde have nogen Betydning, vilde det være en ret betænkelig Sag, idet det vilde betyde et Indgreb, som neppe kunde forsvares, i Privatbanernes Selvstyre. Denne Opfattelse har fæstnet sig end mere hos mig under Forhandlingerne i Dag, naar jeg har hørt, hvilken stor Forskel der er i Opfattelserne af det Principspørgsmaal, hvor det private ender og det offentlige begynder. Saa længe dette staar saa uklart, egner dette Spørgsmaal sig neppe til Afgørelse paa Finansloven. maaske end ikke i dette Øjeblik til Lovgivning. Derfor kan jeg ikke for Tiden anbefale at stemme for det af Mindretallet stillede Ændringsforslag.